

1891. Сборникъ Постановленій Великаго Княжества Финляндскаго. № 13.

(Публиковать въ церквахъ.)

Генераль-Губернатору Финляндіи.

При открытіи вами, по **Моему** Повелѣнію, 8/20 января сего года сейма Земскихъ Чиновъ Фияляндіи, ландмаршалъ и тальманы сословій, повергая **Мнѣ** чувства вѣрноподданнической преданности, почли при этомъ своимъ долгомъ довести до **Моего** свѣдѣнія о тревожномъ настроеніи въ краѣ, вызванномъ нѣкоторыми мѣропріятіями, предначертанными **Мною** въ цѣляхъ достиженія болѣе тѣснаго единенія Великаго Княжества съ прочими частями Россійской Державы.

Непрестанныя попеченія **Мои** о благосостояніи и внутреннемъ развитіи Финляндіи и многочисленныя доказательства **Моего** благоволенія и довѣрія къ ея населенію не оправдываютъ подобнаго настроенія въ краѣ.

Только невѣрное истолкованіе тѣхъ началъ, на коихъ зиждутся отношенія Великаго Княжества къ **Имперіи** и къ Верховной Власти, и распространеніе сихъ заблужденій среди населенія, во вредъ истиннымъ его интересамъ, могли породить такое прискорбное явленіе.

Финляндскій край, состоя съ начала нынѣшняго столѣтія, а въ нѣкоторой его части и ранѣе, въ собственности и Державномъ обладаніи **Имперіи** Россійской, получилъ по волѣ блаженныя памяти **Императора** Александра і особый порядокъ внутренняго управленія и **Всемилоствѣйшее** удостовѣреніе о сохраненіи за нимъ его правъ, преимуществъ, религіи и коренныхъ законовъ. Таковое удостовѣреніе подтверждено было и Его Державными Преемниками.

Сіи права и преимущества, особое церковное устройство и законы края, не только сохраняютъ по нынѣ свое дѣйствіе, но и получили во многихъ частяхъ своихъ дальнѣйшее развитіе, въ соотвѣтствіе потребностямъ населенія Финляндіи. Такимъ образомъ судьба Великаго Княжества подъ Скипетромъ Россійскимъ доказала, что единеніе его съ Россією не препятствовало свободному развитію мѣстныхъ его учреждений, а достигнутое Финляндією благосостояніе непреложно свидѣтельствуетъ о соотвѣтствіи такого единенія собственнымъ ея выгодамъ. Тѣмъ не менѣе несогласованность нѣкоторыхъ постановленій Финляндіи съ общими государственными узаконеніями и недостаточная опредѣлительность законоположеній, касающихся отношеній Великаго Княжества къ **Имперіи**, подають къ сожалѣнію поводъ къ превратному пониманію дѣйствительнаго значенія мѣръ, принимаемыхъ въ видахъ достиженія цѣлей, общихъ всѣмъ частямъ Государства Россійскаго. **Я** надѣюсь однако, что благоразуміе финскаго народа разсѣетъ это заблужденіе, а правильное пониманіе собственныхъ выгодъ побудитъ его стремиться къ вѣщшему скрѣпленію узъ, связывающихъ Финляндію съ Россією.

Поручаю Вамъ передать отъ **Моего Имени Моимъ** вѣрноподданнымъ въ Финляндіи, что **Я** расположенъ относиться съ прежними благоволеніемъ, заботами и довѣріемъ къ финскому народу, неизмѣнно охраняя дарованныя ему Россійскими **Монархами** права и преимущества и что въ намѣренія **Мои** не входитъ измѣнять начала дѣйствующаго въ краѣ порядка внутренняго управленія.

Я вѣрю выраженнымъ чрезъ ландмаршала п тальмановъ сейма вѣрноподданническимъ чувствамъ ко Мнѣ всѣхъ сословій края, сердечно благодарю за нихъ и въ правѣ ожидать отъ преданности **Мнѣ** паселенія Финляндіи единодушнаго содѣйствія къ осуществленію **Моихъ** предначертаній, клонящихся къ укрѣпленію государственной связи Великаго Княжества съ **Имперіею**.

АЛЕКСАНДРЪ

С. Петербургъ.
28 Февраля 1891 г.

Suomenmaan Kenraalikuvernöörille.

Avatessanne, Minun käskystäni, 8/20 p:nä Tammikuuta tänä vuonna Suomenmaan Säätyjen Valtiopäiviä, ovat maamarsalkka ja säätyjen puhemiehet, esiintuodessan Minulle alamaisen uskollisuutensa tunteet, katsoneet velvollisuudekseen tietooni saattaa sen maassa heränneen huolestumisen, jonka ovat aikaan saattaneet muutamat toimenpiteet, joihin Minun säätämistäni on ryhdytty sitä tarkoitusta varten, että saavutettaisiin likempi yhdistys Suuriruhtinaanmaan ja muiden Wenäjän valtakunnan osien välillä.

Minun herkeämätön huolenpitoi Suomenmaan menestyksestä ja sisällisestä kehityksestä sekä monilukuiset todisteet hyväntahtoisuudestani ja luottamuksestani sen asujaimistoon, eivät oikeuta sellaista mielentilaa maassa.

Ainoastaan väärä selitys niistä perusteista, joille Suuriruhtinaanmaan suhde Keisarikuntaan ja Korkeimpaan Valtaan on rakennettu, sekä näitten harhaluulojen leviäminen asujaimistoon, vahingoksi sen todellisille eduille, ovat saattaneet synnyttää sellaisen surkuteltavan ilmauksen.

Suomenmaa, joka tämän vuosisadan alusta alkaen ja muutamalta osaltaan jo varhaisemmastakin ajasta, on kuulunut Wenäjän Keisarikuntaan ja ollut sen vallan alaisena, sai muistossa Ylistettävän Keisari Aleksander I:n tahdosta erityisen järjestelmän sisälliselle hallitukselleen ja kaikkein armollisimman vakuutuksen oikeuksiensa, etuuksiensa, uskontonsa ja perustuslakiensa pysyttämistä. Myöskin Hänen Korkeat jälkeläisensä ovat vahvistaneet tämän vakuutuksen.

Nämät maan oikeudet ja etuudet, erityinen kirkollinen järjestys ja lait eivät ainoastaan nykyään pysy voimassaan, vaan on niitä myöskin monessa kohdin yhä kehitetty sitä myöden kuin Suomenmaan asukkaitten tarpeet ovat vaatineet. Siten Suuriruhtinaanmaan kohtalo Wenäjän valtikan alla on todistanut, että sen yhdistys Wenäjän kanssa ei ole estänyt sen paikallisten laitosten vapaata kehitystä, ja se varallisuus, jonka Suomenmaa on saavuttanut, on epäamättömänä todistuksena, että tämä yhdistys soveltuu sen omiin etuihin. Yhdenmukaisuuden puute muutamien Suomen asetusten ja yleisten valtakunta-lakien välillä, kuin myöskin puuttuva tarkkuus määräyksissä Suuriruhtinaanmaan suhteesta Keisarikuntaan antavat kuitenkin valitettavasti aihetta nurjaan käsitykseen niitten toimenpiteitten todellisesta merkityksestä, joihin ryhdytään semmoisten tarkoitusten saavuttamiseksi, jotka ovat yhteisiä kaikille Wenäjän valtakunnan osille. Minä toivon kuitenkin, että Suomen kansan terve järki on hajoittava tämän harhaluulon ja että oikea käsitys omista eduista on saattava sitä harrastamaan niitten siteitten lujempaa vahvistamista, jotka Suomenmaata kiinnittävät Wenäjään.

Minä annan Teidän toimeksenne Minun puolestani ilmoittaa uskollisille alamaisilleni Suomessa, että tahdon osoittaa Suomen kansalle samaa hyväntahtoisuutta, huolenpitoa ja luottamusta kuin tähänkin asti, säilyttäen muuttumattomina Wenäjän Hallitsijain sille myöntämiä oikeuksia ja etuuksia, kuin myöskin ettei minun ole aikomuksena muuttaa sitä perustusta, jonka nojalle maan sisällisen hallitus on järjestetty.

Minä luotan maan kaikkien säätyjen alamaisiin tunteisiin, mitkä valtiopäiväin maamarsalkka ja puhemiehet ovat esiintuoneet. Kiitän sydämellisesti niistä ja olen oikeutettu Suomenmaan asukasten rakkaudesta Minua kohtaan odottamaan yksimielistä myötävaikutusta sen toteuttamiseksi, mitä Minä olen suunnitellut valtiollisen yhdysiteen vahvistamiseksi Suuriruhtinaanmaan ja Keisarikunnan välillä.

ALEKSANDER

Pietarissa, 28 p:nä Helmikuuta 1891.

(To be announced from the pulpit.)

To the Governor-General of Finland.

When you, following my command, declared on 8/20th of January this year the Diet of the Estates of Finland opened, the Land Marshall and the Speakers of the Estates have at the same time as they expressed the feelings of their loyal allegiance, considered it to be their duty to let me know about the anxiety aroused in the land by certain measures taken, in accordance with my prescriptions, to bring about a closer union of the Grand Duchy with other parts of the Russian Empire.

My incessant care about the welfare of Finland and her internal progress as well as a multitude of manifestations about my benevolence and trust in her population do not justify this kind of state of mood in the land.

It is only by a false conception about the basis on the relation of the Grand Duchy to the Empire and to the Supreme Authority, and by dissemination of these fallacies among the population, harmful to its true interests, that such a deplorable interpretation might have been presented.

Finland, which from the beginning of the present century, and partly even earlier, has belonged to the Russian Empire and has been subject to her rule, received, by the will of the ever-lamented Emperor Alexander I, a specific structure for her internal administration and a most gracious assurance of the preservation of her rights, privileges, religion and fundamental laws. His August Successors have also confirmed this assurance.

These rights and privileges of the land, particularly the ecclesiastical order and laws not only retain their force for the present but they have in many aspects further developed to meet the changing needs of the population of Finland. Thus the lot of Finland under the Russian sceptre has proved that her union with Russia has not prevented the free development of her local institutions, and the prosperity gained by Finland is an indisputable proof that this union suits to her own interests. The lack of uniformity between some Finnish statutes and all-Empire acts, as well as the deficient accuracy in the rules concerning the relation of the Grand Duchy to the Empire unfortunately instigate wrong impressions about the real meaning of the measures taken to achieve aims which are common to all parts of the Russian Empire. I hope however, that the common sense of the Finnish people will disperse this fallacy and the proper understanding of its own interests will make it to devote herself to further strengthening of the bonds that unite Finland to Russia.

I will entrust you on My behalf let it be known to My loyal subjects in Finland that I will show to the Finnish people the same benevolence, care and trust as earlier, and I will preserve intact the rights and privileges granted to it by the Russian Sovereigns, and that I have no intentions to alter the basis on which the internal administration of the land has been laid.

I have confidence in the allegiant feelings of all the Estates presented by the Land Marshal and the Speakers of the Diet. I will heartily thank you for them and I expect, justified by the devotion of Finland's population to Me, a unanimous cooperation in fulfilling of My plans to strengthen the political bond between the Grand Duchy and the Empire.

ALEXANDER

In St. Petersburg, on the 28th of February 1891.

(Translated from the official Finnish document by Pauli Kruhse)